

EFTERORD

Kulturkrige kan som alle andre krige på blot få dage tiltage og aftage i intensitet. Da *The Madness of Crowds* (originaltitlen på *Hordernes hærgen*) udkom i september 2019, forventede jeg en øjeblikkelig ekskommunikation fra de rester af den høflige og velopdragne offentlighed, der stadig måtte eksistere. Sådan gik det imidlertid ikke. I stedet skete der det samme som med min forrige bog, *The Strange Death of Europe* (originaltitlen på *Europas undergang*): Jeg havde betrådt et af vor tids mest minerede områder blot for at opdage, at jeg stadig eksisterede.

Og jeg havde ikke bare overlevet. Som sin forgænger blev denne bog straks en bestseller og selv anmeldelserne var i det store og hele fair. Ganske vist kunne man spore en vis forsigtighed, som om der stadig var behov for at bevare en eller anden grad af plausibel benægtelse. Men bogen blev stort set godt modtaget og dens argumenter behandlet seriøst.

Alt dette indikerede, at der måske allerede var en reaktion på vej mod "woke"-ideologiens ekstreme udtryk, og at de vande, man træder ud i, når man kritiserer denne ideologi, måske ikke er så kolde, som man nogle gange forestiller sig. De kan selvfølgelig være ganske kølige, men mon ikke vi har en tendens til at overvurdere temperaturfaldet? Folk i dag er så optagede af at tale om "udskamning" og "cancel culture", at vi for sjældent spørger os selv: "Hvad er det værste, der kan ske?" - eller

bare: ”Og hvad så?”

Det er let at være ubekymret. For nogle mennesker er svaret imidlertid, at der kan ske en hel del. Om man er i stand til at sige sandheden og samtidig overleve, afhænger tilsyneladende – blandt andet – af ens profession. Der er ingen tvivl om, at udskamning og ”Cancel Culture” findes. Og vi har efterhånden fundet ud af, hvordan det fungerer. Det er mest effektivt, når der kan udpeges en person i et hierarki, der i sig selv er vakkelvorn, uden ryggrad eller på andre måder sårbart overfor gruppepres. Universiteterne er det tydeligste eksempel på et sådant hierarki. Cambridge University’s afskedigelse i 2019 af Noah Carl og professor Jordan Peterson (sidstnævnte var gæsteprofessor) demonstrerede med al ønskelig tydelighed, hvordan horder af dårligt oplyste aktivister kan presse en gammel institution til at gå imod de eneste principper, der retfærdiggør dens eksistens. For når det kommer til stykket, hvad er så meningen med et universitet, hvis det tillader ikke-eksperter at dømme eksperter og lytter til folk, der ikke læser, i stedet for til dem, der læser?

Problemet er selvfølgelig større end som så. I Storbritannien har vi haft sager som den med Brian Leach, der blev fyret fra sit job i supermarkedskæden ASDA for at dele en video af Billy Connolly (Leach blev dog senere genansat efter en negativ omtale af sagen i medierne). Når Billy Connolly kommer med en vovet vittighed, så cementerer han sin position som en folkekær komiker. Men når en ansat i et supermarked deler den samme vittighed på de sociale medier, så bliver han pludselig arbejdsløs. Eftersom ingen af os endnu har forstået spillereglerne, er der ikke noget at sige til, at mange mennesker føler sig uretfærdigt behandlet.

Dette gør sig gældende i sagen om Harry Miller, en forhenværende politibetjent, som måtte bruge et år af sit liv i retten, efter at det britiske politikorps mødte op på hans arbejdsplads for at fortælle ham, at nogle kommentarer om transperso-

ner, som han havde re-tweetet, udgjorde det, politiet kaldte en "ikke-kriminel had-episode". Efter at Miller med held havde sagsøgt politiet, kom det frem, at de i løbet af de seneste år havde registreret omkring 120.000 lignende tilfælde af "ikke-kriminelle had-episoder", og at disse ikke-forbrydelser kunne dukke op, når folk søgte arbejde og således forhindre dem i at få ansættelse. Det viste sig også, at politiskolens anbefaling var, at enhver handling, der syntes at være motiveret af fjendtlighed overfor en persons religion, race eller identitet, skulle registreres, "uanset om der findes beviser for, at had er involveret".

Nogle mennesker påstår, at "woke"-ideologiens indflydelse er overdrevet, men det er svært at overvurdere de problemer, der er i vente for et samfund, hvis politi bogstavelig talt er blevet et tankepoliti, og hvor manglende beviser betragtes som en irrelevant kendsgerning, når man skal registrere en forbrydelse. I løbet af det seneste år har jeg regelmæssigt fået henvendelser fra og talt med folk efter foredrag, som arbejder i såvel den offentlige sektor som i private virksomheder. De fortæller mig, hvordan deres personaleafdelinger har forsøgt at håndhæve den gældende ortodoksi, og hvordan det er lykkedes dem at gå under radaren med deres egne synspunkter, mens vor tidsalders ideologi hersker udenfor. Men der er håb, og måske afslører sager som Millers, at man er gået for vidt, og at en korrektion er bydende nødvendig.

Noget af det mest interessante, der er sket, siden denne bog udkom, handler om det dogme, jeg beskæftigede mig med i slutningen. I mit kapitel om "trans" omtalte jeg den feministiske snubletråd, hvor en række modige feminister bevidst eller ubevidst har bestormet transspørgsmålet. I løbet af det seneste års tid har vi set flere og flere af disse kvinder. Og deres antal er blevet betydeligt forøget på grund af J.K. Rowlings høflige, men bestemte insistensen på, at der findes kvinder, at deres eksistens ikke skal slettes, og at de ikke skal omtales (som der stod i

en overskrift) som ”mennesker, der menstruerer”. I dag hævder mange, som bliver mere og mere velorganiserede, at det biologiske køn ikke kan ignoreres, og at det ikke er noget immaterielt. I denne såvel som i andre henseender kan vi med sikkerhed konstatere, at en stigende og bredt appellerende reaktion mod transideologiens ekstreme udtryk allerede er i gang. Jeg håber dog, at læseren vil bære over med mig, når jeg undtagelsesvist påberåber mig min egen ”privilegerede” position, for jeg har i løbet af det seneste år bemærket et særligt mønster i de mest ubehagelige transaktivisters aktiviteter. Det forholder sig nemlig sådan, at det er de feminister, der nægter at acceptere alle transideologiens påstande, som nu angribes, udskammes og fornærmes mest, hvilket er skandaløst.

Tidligere på året underskrev omkring en femtedel af de ansatte på *The Guardian* et brev til deres redaktør med et krav om, at Suzanne Moore ikke længere skulle have lov til at have en fast klumme i avisen. Moores forbrydelse bestod i, at hun på beundringsværdig vis var vendt tilbage til transslagsmålet, som det er beskrevet i denne bog, og at hun - ligesom andre af de nævnte feministiske helte - stadig ikke var indstillet på at opgive biologien uden kamp. På samme måde har angrebene mod J.K. Rowling for hendes ukontroversielle kommentarer været så overdrevne, at det for mig nu står klart, at der er ved at ske noget. I Rowlings tilfælde er det ikke bare de sædvanlige aktivister, der har stået i spidsen for kampagnen; den tiloversblevne bøssepresse har også rottet sig sammen imod hende, og de fleste af de skuespillere, hun har gjort til millionærer, har skiftedes til at tilsværte hende, ligesom hendes egen forlægger, Hachette, også har truet med at angribe hende.

Jo mere jeg har tænkt over det, desto tydeligere står det for mig, at der kun er få grunde til, at transkritiske feminister udsættes for flere angreb end jeg. Den første grund er, at jeg måske har udtrykt mig mere forsigtigt og i sympati med dele af transbevægelsen, selv om jeg bestemt ikke har støttet

den i alle henseender. Den anden grund er, at lige meget hvad jeg skriver, så fornemmer ekstremisterne (tilfældigvis korrekt), at de protester, jeg bliver mødt med, ikke bekymrer mig en tøddel. Jeg har dog en mistanke om, at der også er en tredje grund, som muligvis er selve sagens kerne. Som jeg fortalte forfatteren Lionel Shriver ved et større event, som *The Spectator* havde arrangeret et par måneder efter bogens udgivelse, så kan jeg ikke lade være med at tænke på, at der bag transaktivisternes ønske om at protestere under foranstaltninger, hvor kvinder taler, findes en række meget grimme og – ja – muligvis misogyne holdninger. Deriblandt forestillingen om, at kvinder lettere kan intimideres end mænd (hvilket demonstrerer, at de ikke har forstået disse kvinders karakter og styrke). Eller at transaktivister opfatter kvindelige transkritikere som særlig farlige for deres sag (et synspunkt, som jeg i en anden sammenhæng bemærkede, at islamister havde overfor deres kvindelige kritikere som f.eks. Ayaan Hirsi Ali). Eller måske er det sådan, at transaktivister, når de angriber kvinder, faktisk er i færd med at opfinde en cocktail af følelser, der indbefatter (men ikke er begrænset til) misundelse.

Som jeg forudsagde i førsteudgaven af denne bog, så er antallet af retssager mod fortalere for ideen om ”transbørn” og dertilhørende medicinske og kirurgiske indgreb støt stigende. I Storbritannien har et ungt menneske, der gennemførte et kønsskifte med hjælp fra den kendte Tavistock Clinic, fået grønt lyst til at anlægge sag mod denne institution. Beretninger om de bekymringer, som nogle af klinikkens medarbejdere er fremkommet med, peger især på en af de sandheder, som denne bog forsøger at henlede opmærksomheden på: At vi i vor tid gør en række ting, som vi ikke ville gøre, hvis vi havde givet os selv lov til at tænke os om.

Et andet aspekt af transspørgsmålet, der har flyttet sig, siden bogen udkom, er splittelsen indenfor LGBT-bevægelsen, eller ”alfabet-menneskene”, som Dave Chapelle kaldte dem i et

comedyshow på Netflix, der havde premiere omtrent samtidig med, at *The Madness of Crowds* udkom. Chapelle bemærkede, at den bil, som LGB'erne var passagerer i, syntes at have sagnet farten eller ændret retning, da T'erne kom med. Reaktionen fra Chapelle og andre højprofilerede personer har henledt min opmærksomhed på den stigende erkendelse af, at mens transpersoner selvfølgelig har krav på nøjagtig den samme værdighed og forståelse som alle andre, så har T meget lidt at gøre med L, G og B.

Som jeg har forsøgt at forklare, så er alle rettighedskampe ikke ens, og derfor burde det nu stå klart for alle, at T-debatten ikke uden videre lader sig indføje i LGB-debatterne. Hvis vi skærer ind til benet af forskellen mellem LGB og T, så kommer vi frem til nogenlunde dette: At homorettighedsbevægelsen aldrig sagde: "Vi findes, vi er homoseksuelle, og der findes ikke noget biologisk køn". Eller: "Vi findes, vi er homoseksuelle, og derfor betragter vi penis og vagina som påtvungne sociale konstruktioner." Bevægelsen fremsatte rettighedskrav, men den krævede ikke, at resten af samfundet grundlæggende skulle ændre sin forståelse af biologi for at kunne rumme disse rettigheder. Men det er faktisk, hvad transeksisterne kræver i dag, og det mest foruroligende er, at det er lykkedes dem at overbevise en mentalt letpåvirkelig del af den brede befolkning. Indtil for få år siden var der ikke behov for vendinger som "køn tilskrevet ved fødslen" i stedet for "køn". Denne nye og efterhånden hyppigt brugte vending har konsekvenser: Den antyder, at et barn kunne være blevet lykkeligt med et hvilket som helst køn, det kunne have ønsket sig, hvis det ikke lige havde været for en snæversynet, heteronormativ læge på fødselsstuen.

Den slags afsindige ideer er ikke længere begrænset til obskure ideologiske subkulturer, men er blevet accepteret af den politiske mainstream. I oktober 2019 deltog Demokraternes præsidentkandidater i en LGBT-debat, hvor

hver enkelt kandidat blev konfronteret med et publikum i studiet - en begivenhed, der i det mindste i denne iagttagers øjne mest af alt mindede om en seance på den lukkede afdeling. Det var ikke kun, fordi en sort transaktivist nægtede at lade værten Don Lemon (der er sort og homoseksuel) tale, fordi hun havde overtruffet ham i identitetsklagespillet, men også fordi Elizabeth Warren (blandt andre) blot reagerede ved at sige "yay" og applaudere, hver gang der kom forældre med et "transbarn". Det står ikke bedre til i Storbritannien. Parlamentsmedlem for Labour og skyggeminister for kvinder og lighed, Dawn Butler, hævdede i en debat i februar 2020, at "børn fødes uden køn". Før hun skældte interviewerens ud for overhovedet at omtale anatomi, nævnte Butler opgivende, at "al den snak om penisser og vaginaer fører ikke diskussionen videre." Som om den slags er dybt forældet.

Jeg oplevede et strejf af denne galskab i den uge, da bogen udkom. Tilfældigvis var det samme uge, som popsangeren Sam Smith sprang ud som "ikke-binær". Det var efter, han var sprunget ud som bøsse (i 2014) og som "genderqueer" (i 2017). Jeg har stadig ikke fået en forklaring på, hvad "ikke-binær" betyder, udover at det markerer en insisteren på, at man ikke identificerer sig selv som udelukkende mand eller kvinde. Jeg har heller ikke fået nogen forklaring på forskellen mellem at være "genderqueer" og "ikke-binær". Mit tilbud om en kontant dusør til den, der meningsfuldt kan forklare mig forskellen mellem at springe ud som "ikke-binær" og simpelthen at sige "se på mig", står stadig ved magt. Igen var det ikke Smiths handlinger, men reaktionen fra ansvarlige personer, heriblandt dele af medierne, der var det mest interessante. BBC's hjemmeside gav for eksempel straks efter for Smiths krav om, at han fremover skulle omtales med pronominerne de/dem (da han var sprunget ud i flertalsform) og begyndte øjeblikkeligt at maltraktere sproget ved at henvise til ham som "dem". Da jeg var gæst i BBC's program *Today*, nævnte jeg, at det

ikke var en ønskelig indrømmelse. En af programmets andre gæster skældte mig ud for ikke at gøre det ved sproget, som Sam Smith krævede, selv om hun sjovt nok fortsatte med at demonstrere, hvor kompliceret dette krav var, da hun gentagne gange henviste til Smith som "ham".

Reaktionerne på denne episode understregede en pointe, der var af personlig interesse for mig, da det, der var tilbage af bøssepressen i USA og Storbritannien, straks bragte artikler om min optræden på BBC, hvor de beskrev mig som henholdsvis en "højreorienteret britisk forfatter" og "konservativ journalist". Begge hævdede, at jeg var blevet "grundigt belært", havde gjort mig skyldig i "fejlkønning" og var blevet "sat på plads af en ekspert". Der var ikke noget som helst i denne clickbait, der interesserede mig det mindste. Hvad der i stedet interesserede mig var, at begge medier forholdt deres læsere oplysningen om, at jeg tilfældigvis er bøsse. Dermed var jeg til min glæde blevet en del af den i min bog citerede liste over mennesker, hvis karaktertræk er blevet slettet, fordi de har "forkerte" politiske holdninger.

Det står nu meget klart, hvorfor transspørgsmålet har fået damp under kedlerne. Bortset fra, at der findes nogle aktivister, der har brug for en ny sag, så bliver det tydeligvis accelereret af en udbredt frygt for, at vi håndterer transrettighederne forkert, ligesom vi var lang tid om at anerkende racisme, sexismen og homofobi. I den forstand passer dette ind i mit generelle synspunkt, som jeg har kaldt "overkorrektion": At den galskab, vi er vidner til, er en overreaktion på, at der i fortiden var fordomme mod mennesker, og at den hurtigste og bedste måde at håndtere dette på er at overkompensere i en periode, så vi hurtigere kan opnå lighed. Men i virkeligheden er der blot sket det, at man har fortalt nogle grupper i samfundet, at de er mindre værdifulde end andre grupper: At mænd ikke er så kloge som kvinder, at man har lov at tale mere nedsættende om hvide mennesker end om sorte, og at heteroseksualitet faktisk er lidt

kedeligt og pinligt.

At udgive denne bog og diskutere den med folk med alle mulige forskellige holdninger og baggrunde har afklaret en anden tanke hos mig. I en tid, hvor vi er politisk splittede, er jeg ikke særlig interesseret i at finde argumenter, der kan gøre afstanden mellem mennesker endnu større. Jeg er derimod blevet meget interesseret i, hvilke bestræbelser og principper vi eventuelt kan samles om. For mig virker det, som om en stor del - ja faktisk et overvældende flertal af befolkningen - kan enes om et fælles mål: At ingen, der er egnet til at udføre en opgave, nogensinde skal forhindres i at nå sit mål på grund af et eller andet karaktertræk, som man ikke er herre over. Derfor skal ingen ung pige, ingen farvet person og ingen, der ikke er heteroseksuel, forhindres i at udøve et erhverv og stige til tops i det alene på grund af deres køn, race eller seksualitet. Dette er et mål, som man vil kunne enes om på tværs af politiske skel. Selv om nogle mennesker foregiver noget andet af hensyn til kortsigtede politiske interesser, så er det eneste tiloversblevne spørgsmål faktisk, hvordan vi bedst sikrer os, at dette bliver eller forbliver virkelighed.

For en del af den politiske venstrefløj, blandt andre, er svaret kvoter, hævn-gerrige vendettaer mod alle, der ikke er enige i den nye ortodoksi, og fremsættelse af påstande om den menneskelige natur, der sandsynligvis er forkerte. For nogle af os virker denne fremgangsmåde ikke bare uegnet til at opnå vort fælles mål, men mere egnet til at skabe yderligere splittelse og forårsage en eller anden form for modreaktion. Når det så er sagt, så er den politiske højrefløj nødt til at komme med sit eget bud på, hvordan dette mål kan opnås, og hvordan det - når det først er opnået - kan sikres. I dette som i mange andre spørgsmål synes den konservative fortælling at være, at svaret ligger hos individet. En fortæller for denne fortælling kan for eksempel henvise til, at den nuværende amerikanske præsident har udnævnt flere åbenlyst homoseksuelle personer til

ledende poster end nogen tidligere demokratisk eller republikansk præsident. Man kunne også henvise til, at den siddende britiske regering er den mest etnisk mangfoldige nogensinde i britisk historie. Men dette skaber igen andre problemer, ikke mindst fordi det henleder opmærksomheden på og viderefører på anden vis netop det hudfarve-, køns-, og seksualitetsfikserede samfund, som nogle mennesker håber at kunne lægge bag sig. Det er stadig uklart, hvad der er det konservative bud på, hvordan vi skal håndtere de endnu eksisterende forhindringer for individets udfoldelse af dets potentiale, og det vil det muligvis vedblive at være i nogen tid fremover. Det forgangne år har imidlertid gjort det meget klart, hvor presserende det er at komme med løsninger på den enorme splittelse, som identitetspolitikken har skabt i vore samfund. Tidligere på året, da coronakrisen ramte os, spurgte mange sig selv – heriblandt undertegnede –, om ikke identitetspolitikken var stødt på sin naturlige grænse. Når hele verden står på randen af en virkelig katastrofe, og der virkelig er grund til at beklage sig, så kunne man jo forvente, at folk ikke længere havde helt så megen lyst til at lytte til teatralske eller selvopfundne klagemål. I begyndelsen af coronakrisen postede Sam Smith nogle billeder af sig selv på de sociale medier, hvor man så ham grædende i hans palæ. Responsen var ikke så forstående, som han tydeligvis havde håbet på. Selvom nogle vittige hoveder på nettet påpegede, at nu havde ”de” i det mindste selskab af ”dem selv”. Men i det store og hele var der tale om et tilbageskridt for dette og andre forsøg på at blive ved med at fremme marginale problematikker midt under en global pandemi.

Dog ikke særlig længe. Først og fremmest var der amerikanske og britiske journalisters og politikeres forsøg på at radikaliser coronavirussen ved konstant at pege på de højere dødelighedsrater blandt etniske minoriteter. Der kunne selvfølgelig være mange grunde til dette, heriblandt underliggende (og genetiske) helbredsproblematikker. Men disse statistikker blev

næsten uden undtagelse præsenteret, som om de var endnu et bevis på de respektive samfunds racisme. Samtidig med, at der var et semiofficielt forbud mod at omtale virussen som den kinesiske virus eller Wuhanvirussen, var der tilsyneladende en samlet bestræbelse på at vise, at de vestlige, demokratiske samfund er så racistiske, at vi ikke engang kan importere en virus uden at gøre den til en racistisk virus. Andre steder så man bestræbelser på at fremme den forestilling, at virussen ramte kvinder i langt højere grad end mænd. Da statistikkerne viste, at den krævede flere mandlige end kvindelige ofre, vendte de samme iagttagere på en tallerken og sagde, at selvom der ganske vist dør flere mænd, så var det på en eller anden måde kvinder, der led mest. Disse eksempler viste vore frie samfunds underliggende patologi: Vi kan kun se en pandemi gennem vore i mellemtiden velkendte, opsplittende briller.

Alligevel nåede jeg frem til den overbevisning, at mens aktivisterne og de rettroende, der kun kan se på verden gennem denne ene linse, nu fordobler deres anstrengelser, så vil den brede offentligheds tolerance overfor disse aktivister aftage. Ingen kunne have forestillet sig den voldelige eksplosion og grøftegravning, der ventede os.

Da den verdensomspændende nedlukning var gået ind i sin tredje måned, dukkede der optagelser op af en politibetjent i Minnesota, der tilbageholdt en ubevæbnet sort mand ved navn George Floyd, som han endte med at slå ihjel. Minnesota eksploderede, og det samme gjorde den ene by efter den anden, først i USA og så i resten af verden. Lande, hvor der stadig var forsamlingsforbud, tillod nu pludselig tusindvis af mennesker at demonstrere – og i mange tilfælde lave optøjer, plyndre og angribe politiet – alt sammen i antiracismens navn. Der er rigtig meget at lære af denne episode. For eksempel den ekstreme hastighed, hvormed et givet problem i et givet land – i dette tilfælde politiets adfærd i USA – kunne sprede sig og blive indlejret i alle mulige andre landes politiske og

sociale forhold. Resultatet var, at selvom mange Black Lives Matter-demonstranter oprindeligt protesterede med fredelige midler, så endte deres demonstrationer igen og igen i voldelige optøjer, og demonstrationer så langt væk som i Stockholm og Bruxelles resulterede i vold og plyndringer.

En anden ting, der er værd at bemærke, er, hvor let en retfærdig sag (modstand mod en Minnesota-politibetjents handlinger) blev sendt gennem et opsplittende prisme, således som det er beskrevet i denne bogs kapitel om "race", og hvorledes opsplittningen derefter med stor effekt blev påtvunget hele samfund. I dagene efter drabet på George Floyd var der angreb på statuer og monumenter over hele Storbritannien; blandt andet blev en statue i Bristol af slaveejeren og filantropen Edward Colson væltet omkuld af en gruppe mennesker, der derefter begyndte at hoppe på den. I London blev "The Cenotaph", mindesmærket over de døde i verdenskrigene, skændet, hvilket også skete for statuen af Winston Churchill, der blev midlertidig indespærret for dens egen sikkerheds skyld. I USA var der adskillige angreb på statuer af nationens grundlæggere. Pludselig blev bøger af Robin DiAngelo (berømt for *White Fragility*) og andre, der beskrives i denne bog, ikke bare mainstream, men foreslået som obligatorisk læsning. Vendinger som "white guilt" fik pludselig den største saltvandsindsprøjtning nogensinde og migrerede fra obskure hjørner af den akademiske verden i USA ud i hele kulturlivet. Pludselig blev politikere og andre offentlige personer i hele Vesten bedt om at "take the knee". Virksomheder overbød hinanden for at demonstrere deres underdanighed over for Black Lives Matter og understrege eller gentage deres engagement i "ligheds"- og "mangfoldigheds"-dagsordenen. Firmaer fra Patreon til Ben and Jerry's begyndte pludselig at give udtryk for, at det vigtigste formål med deres eksistens var at bekæmpe en racisme, der blev fremstillet som så presserende og alvorlig en trussel mod befolkningens sundhed, at det endda over-

gik frygten for at sprede coronavirus. Snart begyndte gamle og nogle gange ganske nye film og tv-serier at forsvinde fra streamingtjenester; ledende politikere som Londons borgmester annoncerede en revision af alle offentlige statuer; og kravet om, at Storbritannien og andre vestlige lande skulle arbejde på at sone deres koloniale fortid, blev fuldstændig mainstream.

Vi har endnu ikke set de fulde konsekvenser af alt dette. Men reaktionerne på Black Lives Matter og dens overdrivelser kan vise sig at blive en tilbagevenden til den hvide identitetspolitik, som jeg og andre har advaret imod. George Floyds død blev ikke bare brugt som grundlag for et krav om en reform af USA's politistyrke, men også til et angreb på det, der kaldes "white culture" i det hele taget.

Vi er nogle, der anser dette for at være en dystre vending. Vi havde sat vor lid til ideen om, at en universel kultur både kunne hyldes af og gøres tilgængelig for alle. Men hvis flertalsbefolkningerne får en fornemmelse af, at næsten alt i deres kultur og historie ikke bare kritiseres, men angribes, så er det muligt, at racepolitik ikke kommer til at aftage fremover, men tværtimod vil blive forstærket i uhyrlig grad. Min største bekymring lige nu er: *måden*, hvorpå kampen for retfærdighed er blevet til en kamp for historiske hævntogter; *måden*, hvorpå kampen for at få race til at forsvinde som et problem er blevet kapret af "anti-racister" og gjort til det vigtigste emne, hvis man vil forstå samfundet; og *måden*, hvorpå (som jeg skriver i denne bog) indholdet af det, som en person siger, er blevet sekundært og næsten fuldstændig ligegyldigt i forhold til denne persons identitet.

Min generation blev opfordret til at være farveblind. Nu får vi at vide, at det er racistisk, hvis vi ikke fokuserer på race. For mig virker det ikke som et fremskridt. Men vi får se. Jeg begyndte dette år med at håbe, at de opsplittende budskaber fra identitetspolitikken, "sociale justice", intersektionalisme og deres konsorter ville begynde at fortone sig under vægten af

deres egne modsigelser og konsekvenserne af deres overdrivelser. Dette håb var tilsyneladende grundløst. Det viser sig, at uanset hvor fejlslagen og utilstrækkelig sådan en tankeretning måtte være, så forsøges det nu at gøre dens dagsorden gældende i hele den vestlige verden – med voldsom styrke, energi og beslutsomhed. Og det hele foregår i en yderst hævn-gerrig ånd. Denne bog har nok ikke været tilstrækkelig til at standse det, men jeg kan i det mindste være stolt af, at den giver en forklaring på tilblivelsen af den verden, vi nu tilsyneladende styrter os hovedkulds ud i.

Douglas Murray
Juli 2020